

De Terugkeerrichtlijn (2008/115 /EG)

Totstandkoming

In december 2008 is door de Raad van Europa en het Europees Parlement de Terugkeerrichtlijn vastgesteld. Er waren veel protesten tegen de totstandkoming van deze richtlijn uit met name de Latijns-Amerikaanse landen. Hij werd de Richtlijn der Schaamte genoemd.

Incorporatie

Het was de bedoeling dat de Europese landen deze richtlijn in hun eigen wetgeving zouden incorporeren voor 24 december 2010. Zo heeft Bulgarije dat al op 15 mei 2009 gedaan en is er daardoor al een uitspraak van het Hof in een Bulgaarse zaak (Kadzoev-arrest, hierover later meer), maar in Nederland is dat tot op heden niet gebeurd. Waardoor dat is gekomen? Misschien voor Albayrak niet het populairste om te doen voor haar Turkse achterban? En later werd besloten de Wet Modern Migratiebeleid over de formatie te tillen.

In juni 2010 had Hirsch Ballin een wetsvoorstel ingediend om de Vw 2000 aan te passen aan de Richtlijn. De Tweede Nota van Wijziging is op 6 december 2010 naar de Tweede kamer gestuurd. Op 26/1 stond het Nader verslag wijziging Vw2000 op de agenda.

Sinds 24 december 2010 zijn er 75 uitspraken gedaan waarin de Terugkeerrichtlijn aan de orde komt.

Directe werking

Maar wat nu? Kunnen we, nu de Terugkeerrichtlijn nog niet in de Nederlandse wet- en regelgeving is verwerkt, ons direct beroepen op deze EU Richtlijn?

Ja zegt de rechter. In ieder geval de kant van de vreemdeling.
Vreemdelingenwet Richtlijn conform uitleggen.

LJN: BP2455, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats Groningen , Awb 11/1100
28-01-2011

Bewaring. Tri. Dat de Terugkeerrichtlijn niet is geïmplementeerd, brengt niet met zich dat er geen grondslag meer is voor de bewaring van eiser. Er is evenmin grond voor het oordeel dat een richtlijnconforme uitleg van artikel 59 Vw niet is toegestaan. Weliswaar volgt uit het arrest van het Hof van Justitie in de zaak Kolpinghuis dat richtlijnconforme uitleg van bepalingen van nationaal strafrecht zijn begrenzing vindt in de algemene rechtsbeginselen die deel uitmaken van het Gemeenschapsrecht, met name het rechtszekerheidsbeginsel en het verbod van terugwerkende kracht, maar anders dan in de kwestie waarop de uitspraak van de AbRS van 4 maart 2009 betrekking had, verzet de rechtszekerheid zich in dit geval niet tegen een richtlijnconforme uitleg. De mogelijkheid om eiser in bewaring te stellen bestond immers reeds vóór inwerkingtreding van de Terugkeerrichtlijn, nu de bevoegdheid om eiser in bewaring te stellen is ontleend aan artikel 59 Vw 2000. 2. De rechtmatigheid van het opleggen van de maatregel van bewaring aan eiser is reeds beoordeeld in de uitspraak van de rechtbank van 22 december 2010

LJN: BP2465, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats 's-Hertogenbosch , Awb 10 / 43603 11-01-2011

Ook: LJN: BO9503, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats Utrecht , AWB 10/42764 30-12-2010

Een richtlijn richt zich in beginsel tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die

rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het HvJ-EG kunnen justitiabelen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

LJN: BO9503, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats Utrecht , AWB 10/42764 30-12-2010

Ook verder is er geen reden de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing te achten op dit geval. Daarom zal de rechtbank de rechtmatigheid van de maatregel direct toetsen aan de Terugkeerrichtlijn, waarbij voor zover nodig de nationale wetgeving richtlijnconform wordt uitgelegd of buiten toepassing wordt gelaten. De rechtbank overweegt in dit verband dat niet anders dan voorheen bijvoorbeeld niet alleen bij het opleggen van de maatregel daarvoor toereikende gronden aanwezig moeten zijn, maar gedurende de hele bewaringstermijn toereikende gronden zich moeten voordoen. Sterker, artikel 15, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn maakt expliciet dat het wegvallen van de gronden de maatregel onrechtmatig maakt. Dat maakt dat verweerders standpunt dat de Terugkeerrichtlijn niet van belang is voor gevallen die vóór 25 december 2010 zijn gestart en die nog geen zes maanden hebben geduurd, niet kan worden volgehouden. Daar komt bij dat verweerders opvatting er eigenlijk op neerkomt dat de staat voor lopende gevallen feitelijk nog een half jaar na de implementatietermijn extra heeft om de regelgeving op orde te krijgen. Zo'n interpretatie druist in tegen de strekking en bedoeling van de Europese regelgeving.

Verweerder kan dat niet:

LJN: BP0337, Rechtbank 's-Gravenhage , Awb 10/44336 VRONTN/CM 07-01-2011

Verweerder heeft ter zitting niet een andere wettelijke grondslag voor het terugkeerbesluit kunnen duiden. Voor zover verweerder zou stellen dat die grondslag voortvloeit uit de Terugkeerrichtlijn zelf overweegt de rechtbank dat – nu Nederland als lidstaat er niet in is geslaagd binnen de implementatietermijn de Terugkeerrichtlijn om te zetten in wetgeving – de richtlijn zelf niet een grondslag kan bieden voor het aannemen van een bevoegdheid tot vaststelling van terugkeerbesluiten. Naar het oordeel van de rechtbank vloeit dit voort uit het arrest van het Hof van Justitie van 8 oktober 1987, 80/86 (Kolpinghuisarrest).

Divergerende jurisprudentie over de vraag of ook de Staat zich op directe werking kan beroepen:

Het ging hier om vervolgberoepen dus geen Hoger Beroep bij de Afdeling mogelijk.

Hoe toets de rechter?

Actief.

rechtbank 's-Gravenhage van 3 januari 2010 (LJN: BO9686

LJN: BP1657, Rechtbank 's-Gravenhage , AWB 11 / 273

Datum uitspraak: 13-01-2011

Volgens vaste jurisprudentie van het HvJ dienen lidstaten het doel en de strekking van een richtlijn in hun uitvoeringspraktijk zoveel mogelijk te verwezenlijken (onder meer 11 juli 2002, C-62/00, Marks & Spencer, r.o. 26 en 27, LJN: AV5152). Dit betekent naar het oordeel van de rechtbank dat verweerder in iedere zaak dient na te gaan of zich de situatie voordoet dat met een minder dwingend middel dan bewaring kan worden volstaan om de illegaal verblijvende

vreemdeling te verwijderen. Naast verweerder heeft voorts ook de rechter, als overheidsinstantie en binnen het kader van zijn bevoegdheden, de nakoming van de verplichtingen uit de richtlijn te verzekeren (onder meer 11 juli 2002, C-62/00, Marks & Spencer, r.o. 24, en 8 oktober 1987, C-80/86, Kolpinghuis, Jur. 1987, 3696, r.o. 12). Naar het oordeel van de rechtbank betekent dit dat ook de rechter, mits aangevoerd, dient na te gaan of zich de situatie voordoet dat met een minder dwingend middel dan bewaring kan worden volstaan. Voor een terughoudende toets met betrekking tot de vraag of een lichter middel geïndiceerd is, is naar het oordeel van de rechtbank met ingang van 25 december 2010 dan ook geen plaats.

De rechtbank stelt vast dat niet duidelijk uit het dossier is af te leiden of verweerder de mogelijkheid van een lichter middel heeft overwogen. De rechtbank ziet voorts niet in waarom in het onderhavige geval niet kon worden volstaan met een lichter middel. Uit het dossier alsmede het verhandelde ter zitting volgt immers dat eiser, nadat hij op 13 december 2010 had vernomen van de op 12 januari 2011 geplande overdracht aan de Maltese autoriteiten, was begonnen met het treffen van maatregelen om de overdracht naar Malta medisch gezien verantwoord te laten plaatsvinden. Zulks is door verweerder ook niet betwist.

Nee passief:

LJN: BP1451, Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Utrecht, AWB 10/44669
19-01-2011

8. De rechtbank is van oordeel dat ook na het verstrijken van de implementatietermijn van de Terugkeerrichtlijn bij een beroep op het toepassen van een lichter middel door de rechtbank een terughoudende toetsing dient plaats te vinden. In punt 13 van de preambule van de Terugkeerrichtlijn is overwogen dat het gebruik van dwangmaatregelen uit het oogpunt van de gebruikte middelen en nagestreefde doelstellingen, uitdrukkelijk aan de beginselen van evenredigheid en doeltreffendheid moet worden onderworpen. Dat komt terug in punt 16 van de preambule, waaraan wordt toegevoegd dat inbewaringstelling alleen gerechtvaardigd is indien minder dwingende middelen niet afdoende zouden zijn. De evenredigheid als daar bedoeld heeft naar het oordeel van de rechtbank geen andere betekenis voor het nationale systeem zoals dat werd gehanteerd voordat directe werking toekwam aan de Terugkeerrichtlijn. De rechtbank merkt in dit verband op dat de Terugkeerrichtlijn op zichzelf openlaat of beslissingen over bewaring worden genomen door een bestuursorgaan, getoetst door een rechter, of worden genomen door een rechter. De rechtbank, deze nevenzittingsplaats, volgt op dit punt niet de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 3 januari 2010 (LJN: BO9686), waarin is geoordeeld dat bij de vraag of al dan niet een lichter middel dient te worden toegepast, verweerder geen beleidsvrijheid of beoordelingsruimte heeft en de rechtbank de afweging van verweerder op dit punt vol dient te toetsen.

Volgens vaste jurisprudentie van de ABRvS, bijvoorbeeld de uitspraak van 5 februari 2010, LJN: BL3890, komt verweerder, indien er voor het opleggen van de maatregel van bewaring voldoende gronden zijn, bij de beantwoording van de vraag of met een lichter middel dan bewaring kan worden volstaan om de verwijdering te verzekeren, beoordelingsruimte toe. De rechtbank beoordeelt de door eiser opgeworpen vraag of verweerder had dienen te volstaan met de oplegging van een lichter middel dan ook terughoudend. De rechtbank overweegt dat in het licht van de gronden van de inbewaringstelling verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat in de door eiser aangevoerde omstandigheden geen grond is gelegen om van het opleggen van de maatregel van bewaring af te zien en het risico te aanvaarden dat eiser zich niet meer zou melden, zodra zijn verwijdering daadwerkelijk in zicht zou komen. De beroepsgrond van eiser slaagt niet.

Wat is nieuw?

Terugkeerbesluit, inreisverbod, maximum termijn bewaring, wat vroeger niet onder Vw viel maar onder klachtenregelingen instellingen viel, valt er mijns inziens nu wel onder.

Artikelsgewijs bespreking

Art. 2

Illegalen uit Derde landen

Art. 5

rekening houden met non-refoulement, belang kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Art 6:

Terugkeerbesluit.

Moet voor inbewaringstelling zijn bekendgemaakt. (zie ook LJN: BP1676, Rechtbank 's-Gravenhage , AWB 11 / 140 13-01-2011)

Jurisprudentie:

- LJN: BP2570, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats Utrecht , AWB 11/628, 24-01-2011

Meeromvattende beschikking is Terugkeerbesluit

- Een ongewenstverklaring kan gelden als terugkeerbesluit, als bedoeld in artikel 6 van de

Terugkeerrichtlijn LJN: BP0045, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats Utrecht , AWB 10/44464 07-01-2011

LJN: BP1053, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats 's-Hertogenbosch , AWB 10/44888 17-01-2011

Vreemdelingenbewaring. Terugkeerbesluit. Naar het oordeel van de rechtbank dient de rechtbank in het kader van deze procedure te volstaan met de beoordeling van de vraag of een terugkeerbesluit is genomen als omschreven in artikel 3, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn, welke vraag in dit geval bevestigend moet worden beantwoord. Met een inhoudelijke beoordeling van het terugkeerbesluit van 30 december 2010, zoals in de visie van eiser zou dienen plaats te vinden, zou de rechtbank buiten de omvang van het geding treden.

Is een soort ongewenstverklaring doordat het inreisverbod er aan hangt.

Art. 7

Passende termijn voor vrijwillig vertrek.

Er kunnen maatregelen worden getroffen ter voorkoming van onderduiken zoals meldplicht, borg, document, plaatsgevbod

Lid 4: Geen vertrektermijn of korter dan 7 dagen bij:

- risico voor onderduiken;
- aanvraag verblijfsvergunning kennelijk ongegrond/ frauduleus;
- gevaar voor de openbare orde, openbare veiligheid en nationale veiligheid.

Art.8

Lidstaten nemen de nodige maatregelen voor vertrek;

Verwijdering pas na de vertrektermijn;

Laatste middel;

Proportioneel;

Binnen redelijke grenzen;

Inachtneming grondrechten;

Eerbied voor de waardigheid en fysieke integriteit

Art. 9

Uitstel:

Fysieke en mentale gesteldheid;
Technische ontbreken van vervoer
Mislukken verwijdering

Opmerking: dit creëert ruimte voor de IND

Art. 10:

Minderjarigen:

- Hulp geboden met gepaste aandacht voor het belang van het kind (dit mag niet autoriteiten zijn);
- Uitgezet naar familie, voogd of adequate opvangfaciliteit

Opmerking: Volgens mij minder relevant omdat wij AMV-verblijfsvergunning met ambtshalve toets kennen.

Artikel 11:

Inreisverbod

- Bij geen vertrektermijn of niet-vertrokken wordt deze automatisch opgelegd;
- Kan voor de rest;
- 5jaar of minder.

Slachtoffers mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie en met de autoriteiten samenwerken -> geen inreisverbod mist er geen gevaar is voor openbare orde, openbare veiligheid of nationale veiligheid;

In individuele gevallen afzien of intrekken of opschorten of in geval van humanitaire aspecten afzien van.

Artikel 12

Terugkeerbesluit en inreisverbod en besluit inzake verwijdering moet schriftelijk;

Feitelijke + rechtsgronden

Rechtsmiddel

Op verzoek mondeling of schriftelijk vertaling verstrekken

Standaard formulier mogelijk bij illegalen immigranten die nooit legaal verblijf hebben gehad maar dan moet er een infovel bij in 5 meest gebruikte talen ddie het best worden begrepen door illegale immigranten die in de betrokken lidstaten binnenkomen

Argument: Welke 5 talen zijn dat en baseert de IND dat op?

Artikel 13

Rechtsmiddel beroep of bezwaar en gratis juridische bijstand tolk of advocaat

Artikel 14

Gezinsleden op grondgebied - eenheid gezin gehandhaafd

Medische zorg

Minderjarigen onderwijs

Specifieke behoeften kwetsbare personen

Termijn van terugkeerbesluit verlengd of terugkeerbesluit niet uitgevoerd

Opmerking: Dus Terugkeerbesluit is anders dan Inbewaringstelling

Artikel 15 BEWARING

Bewaring mag alleen

- gevaar voor onderduiken of frustreert;

Bewaring schriftelijk gelast. Feiten en juridische gronden.

Zo snel mogelijk rechterlijke toets

Met redelijke tussenpozen ambtshalve getoetst

Moet zich op verwijdering zijn

Niet meer dan 6 maanden

Verlenging mogelijk (maar dat kan Nederland niet doen omdat de Terugkeerrichtlijn niet is geïmplementeerd?)

Opmerking: Met redelijke tussenpozen ambtshalve getoetst? Wil dat zeggen dat er om de veertien dagen uit het dossier moet blijken of DT&V er nog naar gekeken heeft? Of dat er een ambtshalve zitting moet zijn en als er niets gebeurd dit strijdig is met Richtlijn?

Jurisprudentie:

Jurisprudentie:

Vertrektermijn meeromvattende beschikking laten verlopen, mag je in bewaring stellen
LJN: BP2570, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats Utrecht , AWB 11/628, 24-01-2011
LJN: BP2705, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats Zwolle , 11/935

LJN: BO9503, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats Utrecht , AWB 10/42764
30-12-2010

- eerste lid geen rechtstreekse werking

LJN: BP2205, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats Zwolle , 10/44985 26-01-2011

*Bewaring/Terugkeerrichtlijn/art 15, 1e lid, onder a/onderduiken/toetsen gronden in vervolgeroep/herduiden gronden/ * Het in bewaring stellen van een vreemdeling op de grond dat risico op onderduiken bestaat, is slechts mogelijk is op grond van in nationale wetgeving vastgelegde criteria om aan te nemen dat de vreemdeling zich zal onttrekken aan het toezicht. In de Nederlandse wetgeving zijn dergelijke criteria niet gegeven, zodat richtlijnconforme interpretatie niet mogelijk is. Gelet op de opdracht van in wetgeving opgenomen criteria ten aanzien van het risico op onderduiken kan artikel 15, 1e lid, aanhef en onder a van de Terugkeerrichtlijn geen rechtstreekse werking hebben.*

Lichter middel:

Verweerder moet aangeven waarom geen lichter middel wordt toegepast:

verstaat de rechtbank het beleid aldus dat verweerder in het licht van het bepaalde in de Terugkeerrichtlijn niet kan volstaan met verwijzing naar de gronden van de maatregel als voldoende grondslag voor de inbewaringstelling, maar voorafgaand aan het opleggen van de maatregel tot inbewaringstelling behoort na te gaan of had kunnen worden volstaan met het opleggen van een lichter middel.

LJN: BP2705, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats Zwolle , 11/935

Ook: LJN: BP1657, Rechtbank 's-Gravenhage , AWB 11 / 273

Datum uitspraak: 13-01-2011

Datum publicatie: 21-01-2011

Rechtsgebied: Vreemdelingen

Soort procedure: Eerste aanleg - enkelvoudig

Inhoudsindicatie: lichter middel; artikel 15, eerste lid, Terugkeerrichtlijn; artikel 59, tweede lid, Vw 2000 De rechtbank stelt vast dat niet duidelijk uit het dossier is af te leiden of verweerder de mogelijkheid van een lichter middel heeft overwogen. Uit het dossier alsmede het verhandelde ter zitting volgt immers dat eiser, nadat hij op 13 december 2010 had vernomen van de op 12 januari 2011 geplande overdracht aan de Maltese autoriteiten, was begonnen met het treffen van maatregelen om de overdracht naar Malta medisch gezien verantwoord te laten plaatsvinden. Hieruit leidt de rechtbank af dat eiser kennelijk van plan was te voldoen aan de door verweerder voorgestane overdracht aan Malta. In het licht hiervan kan verweerder niet worden gevolgd in diens standpunt dat een lichter middel niet doeltreffend kon worden toegepast. De rechtbank betreft daarbij dat verweerder aan de bewaring enkel ten grondslag heeft gelegd dat eiser op korte termijn zal worden overgeplaatst naar Malta, zoals bedoeld in artikel 59, tweede lid van de Vreemdelingenwet 2000. Verweerder heeft niet gesteld dan wel gemotiveerd dat er sprake zou zijn van risico dat die overdracht door een gebrek aan

medewerking van eiser niet door gaat.

- Criminele antecedenten alleen geen reden voor bewaring

BP2465, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats 's-Hertogenbosch , Awb 10 / 43603 11-01-2011
Om de doelstellingen van de Terugkeerrichtlijn niet te frustreren, dient artikel 59 van de Vw 2000 zoveel mogelijk richtlijnconform te worden uitgelegd.

Uit voornoemd arrest van het HvJ-EG van

30 november 2009 valt af te leiden dat strafrechtelijke antecedenten en een ongewenstverklaring op zichzelf niet (langer) aan een maatregel van bewaring ten grondslag mogen worden gelegd. Daarvan is in dit geval geen sprake. Gelet op artikel 6 van de preambule bij de Terugkeerrichtlijn dient voorts sprake te zijn van objectieve criteria die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf.

LJN: BO9503, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats Utrecht , AWB 10/42764
30-12-2010

In het arrest van het Hof van 30 november 2009, C-357/09, LJN: BK5471, is in rechtsoverweging 70 overwogen dat de mogelijkheid om een persoon om redenen van openbare orde en openbare veiligheid in bewaring te stellen geen grondslag kan vinden in de Terugkeerrichtlijn.

De rechtbank is van oordeel dat, nu de Terugkeerrichtlijn directe werking heeft en gelet op de hierboven weergegeven passage uit het arrest van het Hof, met ingang van 25 december 2010 het belang van de openbare orde en de nationale veiligheid als zodanig niet aan de maatregel van bewaring ten grondslag kan worden gelegd. Slechts voor zover de bewaringsgronden zijn te scharen onder artikel 15, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn, is dit deel van het nationale recht met de Terugkeerrichtlijn in overeenstemming.

Ontbreken papier niet genoeg

LJN: BP0279, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats Zwolle , 10/44478 10-01-2011

De grond 'het ontbreken van een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vb 2000' is ook zonder nadere toelichting te vatten onder het criterium van artikel 15, eerste lid, onder b van de Terugkeerrichtlijn. De grond 'is veroordeeld ter zake een misdrijf' is met ingang van 25 december 2010 niet meer mogelijk gelet op rechtsoverweging 70 van het arrest Kadzoev. De grond 'het ontbreken van een vaste woon- of verblijfplaats' is mogelijk verdedigbaar in het licht van artikel 15, eerste lid van de Terugkeerrichtlijn als grond voor de bewaring, maar niet zonder nadere toelichting van verweerder. Blijft over de eerstgenoemde grond maar die alleen kan de maatregel niet dragen, reeds niet omdat verweerder niet heeft gemotiveerd dat en waarom het enkel niet beschikken over een identiteitspapier leidt tot het vermoeden dat eiser zijn verwijdering zal ontwijken of belemmeren, waarbij wordt verwezen naar ABRvS 1 mei 2002 (JV 2002/205).

Bewaring langer dan 6 maanden:

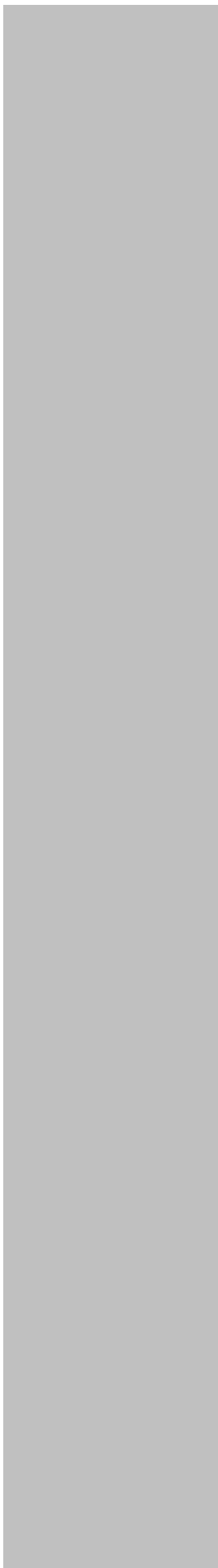
Kan niet

LJN: BP0109, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats Roermond , 10/44094 en 10/44813 06-01-2011

Voor het voortduren van de bewaring na 6 maanden is na de inwerkingtreding van de Terugkeerrichtlijn een wettelijke bepaling in de nationale wetgeving vereist die daarop ziet. De rechtbank is van oordeel dat sinds het verstrijken van de implementatietermijn van de Terugkeerrichtlijn (24 december 2010) de bewaringsduur maximaal zes maanden mag bedragen. Weliswaar biedt de Terugkeerrichtlijn de mogelijkheid de bewaring met twaalf maanden te verlengen,

doch daarvoor is vereist dat dit in de nationale wetgeving is geregeld, hetgeen niet het geval is. De rechtbank volgt verweerder niet in zijn standpunt dat de bevoegdheidsgrondslag voor de verlenging zou zijn gelegen in artikel 59 van de Vw 2000. Hiertoe overweegt de rechtbank dat verweerder aan dit artikel weliswaar de bevoegdheid ontleent tot het opleggen en het laten voortduren van de bewaring, doch dat deze bepaling sinds de inwerkingtreding van de Terugkeerrichtlijn echter geen wettelijke grondslag (meer) biedt voor het laten voortduren van de bewaring na zes maanden. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat voor de omzetting van een richtlijn in nationaal recht weliswaar niet noodzakelijkerwijs vereist is dat de bepalingen ervan formeel en letterlijk in een uitdrukkelijke, specifieke wettelijke bepaling worden overgenomen, echter juist bij een Richtlijn als de Terugkeerrichtlijn en in het bijzonder de bepalingen omtrent inbewaringstelling met het oog op verwijdering is naar het oordeel van de rechtbank een specifieke omzetting geboden, aangezien blijkens de considerans van de Terugkeerrichtlijn die inbewaringstelling moet worden beperkt en, uit het oogpunt van de gebruikte middelen en nagestreefde doelstellingen, aan het evenredigheidsbeginsel worden onderworpen. Dat evenredigheidsbeginsel vindt naar het oordeel van de rechtbank in beginsel zijn neerslag in het vijfde lid van de Terugkeerrichtlijn waarin om die reden een maximale bewaringstermijn is opgenomen. In de mogelijkheid tot het maken van een uitzondering op die maximale termijn voorziet vervolgens het zesde lid echter mits dit nationaalrechtelijk wordt geregeld. De Nederlandse wetgeving kent thans geen bepaling die in dit verband als toereikende omzettingsmaatregel kan worden beschouwd.

Roermond , AWB 10/43410, 03-01-2011

- kan

LJN: BO9408, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats Dordrecht , 10/43772 30-12-2010

LJN: BP1845, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats 's-Hertogenbosch , Awb 10 / 43890 18-01-2011

Verlengingsbesluit is geen besluit:

LJN: BP1937, Rechtbank 's-Gravenhage , Awb 10/43769 VRONTN/CM
21-01-2011

LJN: BO9369, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats Utrecht , AWB 10/43197
30-12-2010

Zonder verlengingsbesluit is verlenging langer dan zes maanden niet mogelijk. Een verlengingsbesluit is een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb. De wettelijke grondslag is artikel 59 van de Vw 2000. Een beroep tegen een verlengingsbesluit wordt beoordeeld zoals (en ook zo veel mogelijk samen met) een "vervolgberoep".

Dit wordt ook los van de directe werking van de Terugkeerrichtlijn al vele jaren geëxpliciteerd door de belangenafweging die verweerder na een periode van zes maanden pleegt te maken. Door de directe werking van de Terugkeerrichtlijn wordt, gezien het bepaalde in artikel 15, vijfde en zesde lid, van deze richtlijn, een maximale duur aan de bewaring gesteld. Hoewel de Terugkeerrichtlijn tot op heden niet in de nationale wetgeving is geïmplementeerd, dient artikel 59 van de Vw conform deze richtlijn te worden uitgelegd en toegepast. Dit heeft tot gevolg dat een bewaring op grond van artikel 59 van de Vw maximaal 18 maanden rechtmatig kan voortduren, waarbij na zes maanden een verlengingsbeslissing nodig is. Het verlengingsbesluit moet dan ook worden beschouwd als een invulling van verweerders beslissing om de bewaring na afweging van alle belangen te laten voortduren. Het terugkeerbesluit vindt dus zijn wettelijke basis in artikel 59 van de Vw.

Artikel 16

Gescheiden van gewone gevangenen;

Bezoek van wettelijk vertegenwoordiger, familie, consul;

Medische zorg en aandacht voor kwetsbare personen

Organisaties mogen langskomen

Info regels inrichting, rechten en plichten, info over contact met organisaties

Opmerking: niets over toegang van advocaat

Artikel 17

Gezinnen en minderjarigen

- alleen als ultimum remedium

- zo kort mogelijk

- afgescheiden accommodatie

- onderwijs en spel

- belang kind voorop

Artikel 20

24/12 2010 Aan Richtlijn voldoen

24/12 2011 Gratiss advocaat

Checklist Terugkeerrichtlijn

- Terugkeerbesluit uitgereikt voor inbewaringstelling?

- Staan de gronden en het rechtsmiddel genoemd?

- Zijn de Gronden richtlijnconform
- Is er gevraagd of (-) vertaling wilde en heeft hij die gehad?
- Overweging lichter middel?
- Bijzondere factoren als ziekte/familie
- Daadwerkelijk zicht op uitzetting Katchoev